

**Όταν τα αφεντικά μιλούν για πόλεμο...
...αίμα μεταναστών μυρίζει**

Η Λέσβος και ειδικότερα η Μυτιλήνη έχουν ξαναβρεθεί στο επίκεντρο της δημοσιότητας λόγω της μετατροπής τους σε ένα γεωγραφικό σημείο εξαίρεσης για τους/ις μετανάστες/ριες που φθάνουν. Οι αναμενόμενες συνεχιζόμενες αφίξεις, ταυτόχρονα με την επιλογή του ελληνικού κράτους να τους εγκλωβίζει στα πέντε νησιά στα οποία λειτουργούν hot spots τα έχει μετατρέψει σε υπερκορεσμένες φυλακές. Μόνο στο νησί της Λέσβου αυτή τη στιγμή υπολογίζεται ότι βρίσκονται παραπάνω από 9000 μετανάστες/ριες, με τους 7000 από αυτούς να είναι στο κέντρο κράτησης της Μόρια. Ένα κέντρο που με τις προεκτάσεις που του έχουν γίνει είναι σχεδιασμένο για λιγότερους από 2500. Έχει ήδη ειπωθεί χιλιάδες φορές από ισάριθμα στόματα πως οι συνθήκες στο κέντρο κράτησης είναι αβίωτες όμως γίνονται συνεχώς όλο και χειρότερες. Με τους περισσότερους να προσπαθούν να προστατευτούν από το κρύο και τη βροχή μέσα σε καλοκαιρινές σκηνές και αυτοσχέδια αντίσκηνα, τη τροφή να είναι μηδαμινή και άθλια μετά από πολύωρες αναμονές σε ουρές και τις διαδικασίες εξέτασης των αιτημάτων ασύλου να είναι υπερβολικά χρονοβόρες για κάποιους και σχεδόν ανύπαρκτες για πολλές εθνικότητες, η εξαθλίωση καταλαμβάνει όλο και μεγαλύτερο έδαφος μεταξύ των ανθρώπων που παραμένουν εγκλωβισμένοι. Οι ίδιοι παραμένουν αποκλεισμένοι από το δημόσιο και κοινωνικό βίο της πόλης, πέραν ελαχίστων εξαιρέσεων, αφού η όποια εμφάνισή τους αντιμετωπίζεται με ρατσιστικά σχόλια ή επιθέσεις αλλά και συνεχείς ελέγχους και εξευτελισμούς από τις αστυνομικές δυνάμεις. Εντωμεταξύ παραβατικές-αντικοινωνικές συμπεριφορές, ως παράγωγα της συνθήκης εξαθλίωσης, από μικρή μερίδα μεταναστών, χρησιμοποιούνται ως “αδιάσειστα πειστήρια” των ακροδεξιών-ρατσιστικών αιτημάτων για μαζικό εγκλεισμό, απελάσεις και αποτροπές αφίξεων όλων των μεταναστών/ριών. Συνεχείς αναφορές στη «διατάραξη της κοινωνική συνοχής» από τις συνθήκες που διαμορφώνονται αποτελούν απλώς προκάλυμμα στις σχεδιαζόμενες επιθέσεις των ντόπιων στοιχείων προς τους μετανάστες-ριες.

«...Κύριοι, απασφαλίσαμε. Θέλετε πόλεμο; Πόλεμο θα έχετε.»

Προμετωπίδα της έναρξης των δηλωμένων πλέον προθέσεων αποτέλεσε το κάλεσμα σε «γενική απεργία» από το δήμο Μυτιλήνης για τη Δευτέρα 20 Νοεμβρίου. Δεν είναι τυχαίο ότι η εξαγγελία της ημερομηνίας της συγκέντρωσης έγινε από τον αντιδήμαρχο Μυτιλήνης στεκώμενος ανάμεσα από τους αστυνομικούς που διαμαρτυρόντουσαν για τις συνθήκες εργασίας τους έξω από το κέντρο κράτησης της Μόριας (sic). Σημείο συγκέντρωσης της «διαμαρτυρίας» του δήμου ήταν η πλ. Σαπφούς όπου εδώ και ένα μήνα λαμβάνει χώρα ο αγώνας των μεταναστών για το «άνοιγμα» των νησιών και τον απεγκλωβισμό τους από αυτά. Αυτό το σημείο που μία εβδομάδα νωρίτερα ο έτερος αντιδήμαρχος Μυτιλήνης, προσπάθησε να το «καθαρίσει» από τους μετανάστες προπηλακίζοντάς τους και καταστρέφοντας τα πανό διαμαρτυρίας τους. Ο ίδιος ο δήμαρχος άλλωστε δεν μπόρεσε να συνεχίσει να υποκρύπτει τον πραγματικό στόχο του πολεμικού καλέσματος της «γενικής απεργίας» όταν μετά την πρώτη επίθεση που δέχτηκαν οι μετανάστες από οργανωμένη ομάδα επιχειρηματιών και «αγανακτισμένων» μίλησε για «απελευθέρωση» της πλατείας.

Η δημοτική αρχή παίζοντας το χαρτί της έντασης έρχεται να εξυπηρετήσει ταυτόχρονα πολλούς σκοπούς. Από τη μία κλείνει το μάτι σε όλα τα ακροδεξιά, ξενοφοβικά και συντηρητικά κομμάτια του νησιού. Κομμάτια με τα οποία είχε βρεθεί σε απόσταση επιτελώντας τις κυβερνητικές επιταγές για μεγάλο διάστημα. Από την άλλη, γνωρίζει ότι η δημιουργία εντάσεων, και επιθέσεων θα δημιουργήσει ακόμα μεγαλύτερη πίεση προς το υπουργείο και την κυβέρνηση, εξαναγκάζοντάς τους στη μεταφορά ενός μεγάλου αριθμού μεταναστών σε κλειστά κέντρα κράτησης σε άλλα σημεία της επικράτειας. Μία μεταφορά (ή «αποσυμφόρηση» όπως η ίδιοι την ονομάζουν) την οποία και θα χρεωθεί ως πολιτική νίκη.

Δεν είναι όμως μόνο μία επίθεση της δημοτικής αρχής. Για πάνω από μία βδομάδα διάφοροι σύλλογοι επαγγελματιών και επιχειρηματιών ετοιμαζόντουσαν για το πογκρόμ της πλατείας. Τα μηνύματα στα δίκτυα επικοινωνίας τους ήταν ξεκάθαρα. Η πλατεία θα «καθάριζε από τους εισβολείς». Οι μετανάστες/ριες που τόλμησαν να αψηφήσουν το καθεστώς αορατότητας που τους έχει επιβληθεί και να εμφανιστούν αγωνιζόμενοι-ες μέσα στο κέντρο τη πόλης, θα έπαιρναν το μάθημά τους. Την ίδια τύχη θα είχαν και όσοι-ες τολμούσαν να βρεθούν στο πλευρό τους. Η καλεσμένη από το δήμο «γενική απεργία» θα αποτελούσε το πρώτο επεισόδιο μιας χλιοπαιγμένης σειράς. Με τις ευλογίες και την παρακίνηση των αρχών πλέον, η ακροδεξιά θα μπορούσε να διεκδικήσει με αξιώσεις την παρουσία της στο δημόσιο χώρο του νησιού. Έτσι, οι συγκεντρώσεις του ρατσιστικού όχλου θα μπορούν να φορούν τη μάσκα της διεκδίκησης της «αποσυμφόρησης του νησιού» και οι επιθέσεις σε μετανάστες την έκφραση μιας αναπόφευκτης αγανάκτησης. Και αν ακόμα η ντόπια κυριαρχία δεν καταφέρει να πνίξει αρκετούς και να εξαφανίσει ακόμα περισσότερους, μπορεί τουλάχιστον να διεκδικήσει με ακόμα περισσότερες πιθανότητες διάφορα οικονομικά αντισταθμιστικά για την ασφαλή αναπαραγωγή του ντόπιου κεφαλαίου (βλ επιδοτήσεις, διατήρηση μειωμένων συντελεστών ΦΠΑ, κλπ).

Πόλεμο στον πόλεμο των αφεντικών...

Απέναντι όμως στη μαυρίλα που απλώνεται στο νησί και μας περικυκλώνει υπάρχουν αυτές οι εστίες αντίστασης που συνεχίζουν να υπενθυμίζουν ότι τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο θα τον διεκδικούν πάντα οι ίδιοι οι μετανάστες/ριες. Εστίες που αναδύονται απέναντι στην παραίτηση και την απελπισία που έχουν οδηγηθεί πολλοί/ες από αυτούς/ες. Είναι πάντα κάποιοι/ες που θα αρνηθούν να παρακολουθήσουν παθητικά τους άλλους να ορίζουν τις ζωές τους. Αρνήσεις που θα εκφραστούν είτε με τη ανταπόδοση της βίας που βιώνουν καθημερινά, όπως έγινε με την ολιγόωρη εξέγερση στην πτέρυγα ασυνόδευτων ανηλίκων τα ξημερώματα της Δευτέρας (21/11) , όπου τα κρατούμενα παιδιά ισοπέδωσαν ότι τους υπενθύμιζε την συνθήκη υποτίμησης που βιώνουν. Ή αρνήσεις που θα λάβουν πιο οργανωμένο και μακροχρόνιο ορίζοντα, όπως συμβαίνει με τη διαμαρτυρία παραπάνω από 30 μεταναστών/ριών διαφορετικών εθνικοτήτων, για πάνω από 1.5 μήνα στην πλατεία Σαπφούς που έχει καταλήξει σε κατάληψη των τοπικών γραφείων του ΣΥΡΙΖΑ. Ένας αγώνας που κατάφερε να σπάσει όλους τους διαχωρισμούς και να οδηγήσει από κοινού τους μετανάστες/ριες με τα εδώ κινήματα σε κοινές δράσεις με σημαντικά μέχρι στιγμής αποτελέσματα.

Και η ιστορία συνεχίζεται...

**Musaferat
Δεκέμβρης 2017**